

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ ДС/СС 05/4-02 бр. 773/1-XV/5 28.06.2012. године	
---	--

На основу члана 221. став 1. алинеја 16. и члана 266. Статута Факултета, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду је на својој XX редовној седници, одржаној дана 28.06.2012. године, донело следећу

О Д Л У К У

Прихвата се Извештај комисије са оценом докторске дисертације: ПРОБЛЕМ ДРУГОГ У ПОЗНОЈ МОДЕРНИ, кандидата мр Бориса Братине и одобрава усмена одбрана.

Универзитет је дао сагласност на предлог теме 21.04.2009. године.

Ова се одлука упућује Стручном већу Универзитета на сагласност.

<u>Доставити:</u> 1x Универзитету у Београду 1x Комисији 1x Стручном сараднику за докторске дисертације 1x Шефу Одсека за правне послове 1x Архиви	ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА Проф. др Весна Димитријевић
--	---

Факултет <u>Филозофски</u>	УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ Веће научних области друштвено-хуманистичких наука (Назив већа научних области коме се захтев упућује)
<u>04/1-2 бр.6/2129</u> (број захтева)	
<u>2.07.2012.</u> (датум)	

ЗАХТЕВ
за давање сагласности на реферат о урађеној докторској дисертацији

Молимо да, сходно члану 46. ст. 5. тач. 3. Статута Универзитета у Београду («Гласник Универзитета», бр. 131/06), дате сагласност на реферат о урађеној докторској дисертацији кандидата

Бориса (Рудолф) Братине
(име, име једног од родитеља и презиме)

КАНДИДАТ Борис (Рудолф) Братина
(име, име једног од родитеља и презиме)

пријавио је докторску дисертацију под
насловом: _____

Проблем Другог у позној модерни

Универзитет је дана 21.04.2009. својим актом под бр 612-18/107/9 дао сагласност на предлог теме докторске дисертације која је гласила: _____

Проблем Другог у позној модерни

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидата

Бориса (Рудолф) Братине
(име, име једног од родитеља и презиме)

образована је на седници одржаној 17.05.2012. одлуком факултета под бр 541/1-ХП/3 у саставу:

	Име и презиме члана комисије	звање	научна област	установа у којој је запослен
1.	др Миланк Говедарица	доцент	филозофија	Филозофски ф.
2.	др Драго Ђурић	ванредни проф.	исто	Филозофски ф.
3.	др Игњатије Мидић	редовни проф.	исто	Богословски ф.
4.	др Бранко Ромчевић	доцент	исто	Факултет безбедности

Наставно-научно веће факултета прихватило је извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације на седници одржаној дана 28.06.2012.

Прилог: 1. Извештај комисије са предлогом 2. Акт Наставно-научног већа факултета о усвајању извештаја 3. Примедбе дате у току стављања извештаја на увид јавности, уколико је таквих примедби било.	ДЕКАН ФАКУЛТЕТА <u>Проф. др Весна Димитријевић</u>
--	---

REFERAT O ZAVRŠENOJ DOKTORSKOJ DISERTACIJI **PROBLEM DRUGOG U POZNOJ MODERNI**
KANDIDATA **MR BORISA BRATINE**

1. Osnovni podaci o kandidatu i disertaciji

Mr Boris Bratina rođen je 25. 08. 1960. godine u Beogradu, gde je završio osnovnu i srednju školu. Studirao je (i apsolvirao) tehničku fiziku na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu. Osnovne studije filozofije završio je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 2001. Na istom fakultetu je i magistrirao, 2008., sa temom „Neki aspekti problema Drugog u savremenoj filozofiji“. Iako naslov magistarske teze izgleda veoma slično naslovu doktorske disertacije o kojoj referišemo, ova dva rada se sadržinski potpuno razlikuju, zato što se kandidat u svom magistarskom radu bavio, zapravo, pred-istorijom problema Drugog u savremenoj filozofiji, razmatrajući učenja Dekarta, Fihtea i Hegela, Fojerbaha i Marksa, kao karakterističnih predstavnika klasične moderne.

Od 2002. mr Bratina je zaposlen kao asistent na grupi za filozofiju i sociologiju Filozofskog fakulteta Univerziteta u Prištini, sa sedištem u Kosovskoj Mitrovici. Od 2011. g. saradnik je na projektu „Istorija srpske filozofije“, koji finansira Ministarstvo prosvete i nauke Republike Srbije. Svoju magistarsku tezu, kandidat je objavio kao monografiju, pod naslovom „Problem Drugog u moderni“ (izdavačka kuća Plato, Beograd, 2010.). Sem toga, on je objavio 11 članaka i 5 prevoda, a učestvovao je i na više međunarodnih i domaćih naučnih skupova.

Izrada doktorske disertacije pod naslovom **Problem Drugog u poznoj moderni**, kandidatu je odobrena u prvoj polovini 2009. Pored standardnih formalnih elemenata, u svojoj finalnoj verziji ova disertacija ima 267 strana osnovnog teksta i 6 strana spiska citirane i referirane literature (sa 58 bibliografskih jedinica, na srpskom, engleskom i španskom jeziku). Osnovni tekst je podeljen na sledeće glavne celine: Uvod (1-14), I Prvo eksplicitno postavljanje problema o Drugom: Huserl (15-67), II Osvrt na Hajdegerovo razumevanje Drugog u *Biću i vremenu* (68-121), III Levinasovo shvatanje Drugog: rukavica u lice tradiciji (122-186), IV Odnos sa Drugim kod Deride: tradicija posle tradicije (187-240), Zaključak (241-267). Izuzev

uvodnog i zaključnog dela, četiri navedena poglavlja su raščlanjena na odgovarajuće manje odeljke. Inače, sem popisanih citiranih i referiranih bibliografskih jedinica, kandidat je u svom višegodišnjem bavljenju izabranom tematikom nesumnjivo koristio i znatno širu bibliografiju.

2. Predmet i cilj disertacije

Doktorand pod „poznom modernom“ podrazumeva filozofiju XX veka, što znači da se predmet njegove disertacije tiče problema Drugog u periodu koji se, sa stanovišta istorije filozofije kao discipline, može smatrati najnovijim, pošto je za istorijsko-filozofska istraživanja neophodna određena vremenska distanca. Ovakvim terminološkim rešenjem, mr Bratina ujedno manifestuje i svoj negativan stav po pitanju eventualnog epohalnog zaokreta od moderne ka postmoderni, smatrajući da tzv. postmoderna nije ništa drugo nego produžetak moderne – pozna moderna. Pri tome, da bi izbegao preširoke generalizacije, on je svoje istraživanje pozne moderne ograničio na podrobno razmatranje učenja nekoliko karakterističnih i ključnih predstavnika savremene kontinentalne filozofije – Huserla, Hajdegera, Levinasa i Deride – rukovodeći se u ovoj selekciji kako njihovim značajem i međusobnim unutrašnjim vezama, tako i vlastitim istraživačkim afinitetima.

Drugi (ili Ti) jeste filozofski problem, u tom smislu što se u pokušajima filozofskog samoutemeljenja, mislećem subjektu nameće pitanje o različitosti odnosa prema Drugom, koji je takođe subjekt, i odnosa prema objektu, kao onome što je drugačije (ili drugo) od subjekta. Prema doktorandovoj interpretaciji, suština problema Drugog sastoji se u filozofskim kontroverzama o sekundarnosti ili primarnosti Drugog u odnosu na subjektivnost, što implicira i pitanje o (ne)svodivosti Drugog na drugo – ukoliko prihvatimo tezu o sekundarnosti, koju sugerše i sam jezik, neizbežna je degradacija drugih ličnosti, tj. njihova redukcija na puke elemente objektivne stvarnosti. Od četvorice filozofa čija shvatanja su predmet temeljite analize u disertaciji, samo Levinas zastupa tezu o primarnosti Drugog, što svedoči o dominantnoj tendenciji u razumevanju ovog problema u filozofiji pozne moderne, koja predstavlja nastavak imperijalnog odnosa prema Drugom u klasičnoj moderni. Dakle, može se reći da je osnovni predmet disertacije istraživanje glavnih pretpostavki i implikacija preovlađujuće marginalizacije Drugog u savremenoj kontinentalnoj filozofiji, koja je u tom pogledu reprezentativna za poznu modernu.

Cilj koji je doktorand sebi postavio u izradi disertacije, sastoji se u kritičkoj valorizaciji najnovijeg perioda u istoriji filozofije, na osnovu odnosa prema Drugom kao ključnom pitanju i kriterijumu. Drugim rečima, njegova namera je bila da napiše kritički intoniranu istoriju jedne od glavnih tendencija u filozofskom mišljenju XX veka, kontinentalne provenijencije, na reprezentativnom uzorku od četiri veoma uticajna filozofska učenja. Pri tome, od četiri razmatrana filozofska učenja, doktorandovo interpretativno stanovište je najbliže Levinasovim idejama, ali je u disertaciji prisutna kritička distanca i prema njima. Inače, smisao kritičkog pristupa u istorijsko-filozofskim studijama sastoji se u trasiranju puta za razvoj budućih problemskih istraživanja, što je slučaj i sa ovom disertacijom, koju njen autor vidi kao neku vrstu uvoda u novu filozofsku disciplinu – filozofiju Drugoga. Smatramo da je ovakvim pristupom, mr Bratina ispoljio teorijsku zrelost i značajan stepen originalnosti, u pogledu načina na koji kombinuje istorijsko-filozofsku interpretaciju i problemsku analizu, pružajući značajne podsticaje za razvoj novih filozofskih istraživanja.

3. Osnovne hipoteze od kojih se polazilo u istraživanju

Doktorand je u svom istraživanju problema Drugog pošao od hipoteze da filozofija XX veka ne predstavlja novu epohu u odnosu na modernu filozofiju, već njen kontinuirani nastavak. Pošto je njegov magistarski rad rezultirao uvidom da se klasična moderna odlikuje imperijalnim odnosom ontologije prema Drugom, njegovim svođenjem na drugo, ova polazna hipoteza doktorskog rada podrazumevala je to da se – uprkos prividnoj liberalizaciji i afirmaciji razlika – ništa bitno nije promenilo ni u poznoj moderni. Podrobna razmatranja reprezentativnog uzorka savremenih filozofskih učenja, sprovedena u disertaciji, potvrdila su ovu hipotezu: izuzetak koji potvrđuje pravilo jeste Levinas, zato što se posle njegove rehabilitacije Drugog opet nastavlja tradicija degradiranja Drugog na drugo. Afirmacija heterogenog od strane tzv. postmodernističkih autora, nije donela sa sobom i afirmaciju konstitutivne uloge Drugog u formiranju subjektivnosti.

Ovakvo istorijsko stanje stvari, u pogledu arogantnog i ignorantskog odnosa prema Drugom, doktorand ocenjuje kao pogrešno, i to ne samo u etičkom smislu – na kome insistira Levinas – nego i u kontekstu teorijskog ustanovljenja samosvesti. U tom smislu, njegova druga polazna hipoteza tiče se shvatanja da Drugi ima konstitutivnu ulogu u formiranju samosvesti,

što bi značilo da je Drugi primaran, a ne sekundaran činilac i u traganju za potpunom teorijskom izvesnošću. Ova hipoteza je takođe potvrđena filozofskom argumentacijom koja se izlaže u disertaciji: refleksivnoj izvesnosti u vidu stava Ja=Ja prethodi jezičko obraćanje Drugog, odnosno, svojevrsni spoljašnji prodor govora. Deleći sa Levinasom manjinski zastupljenu ideju o primarnosti Drugog, kandidat u svojoj disertaciji nastoji, i u značajnoj meri uspeva, da ovoj ideji prida značenje teorijskog utemeljenja samosvesti, a samosvest predstavlja krajnju tačku izvesnosti za našu celokupnu zgradu znanja.

4. Kratak opis sadržaja disertacije

U uvodnom delu, doktorand razjašnjava najopštiji problemski i istorijski kontekst svog istraživanja. Ocenjujući da su fundamentalna istraživanja u posebnim naukama međusobno inkonzistentna, on smatra da je za filozofiju od ključnog značaja poduhvat samoutemeljenja znanja, odnosno, koherentnog povezivanja svih elemenata saznanja na osnovu nepobitne izvesnosti koju nam pruža činjenica (samo)svesti. Problem Drugog iskrsava upravo na pozadini ovog fundamentalnog filozofskog zahteva, a bez njegovog adekvatnog rešenja nije moguće ni uspešno izlaženje na kraj sa temeljnim pitanjima teorijske filozofije, smatra mr Bratina. Stoga, on objašnjava da je isključivo smeštanje problema Drugog u domen praktičke filozofije i etike bilo štetno po ukupni istorijski razvoj moderne filozofije. U ovom kontekstu, doktorand rezimira najvažnije rezultate do kojih je došao u svom magistarskom istraživanju problema Drugog u klasičnoj modernini, izvlačeći ključne poente Dekartovog, Fichteovog i Hegelovog učenja. Kao novi istorijski motivi koji su bitni za doktorsku disertaciju istaknuti su Ničeova ideja o smrti boga, Frojdovo otkriće nesvesnog i ekspanzija lingvističkih istraživanja u filozofiji XX veka. U uvodnom delu, doktorand komentariše i svoj odabir četvorice reprezentativnih predstavnika filozofije pozne moderne.

U I poglavlju, mr Bratina se bavi Huserlovim shvatanjem Drugog, pošto je ustanovio da je ovaj filozof prvi eksplicitno formulisao problem koji je predmet njegove disertacije. Ovo poglavlje je podeljeno na sledeće odeljke: „Drugi u preliminarnoj postavci“ (15-21), „Transcendentalna redukcija i Drugi“ (22-27), „Transcendentalno Ja i Drugi“ (28-45), i „Alter ego i Drugi“ (45-67). Doktorand objašnjava da se osnovni problem njegove disertacije u Huserlovoj filozofiji javlja u kontekstu pitanja o konstituciji spoljašnjeg sveta, kao završne

faze fenomenološkog metoda, odnosno, fenomenološkog utemeljenja saznanja, koje započinje postupkom redukcije. Naime, fenomenološkom redukcijom se postiže nepobitna izvesnost transcendentalnog Ja ili čiste (samo)svesti, polazeći od koje se nastoji izvršiti rekonstitucija spoljašnjosti, u smislu protežnosti svojstvene stvarima, pri čemu se nameće i pitanje o karakteru postojanja drugih svesti u spoljašnjem svetu. Autor disertacije u ovakvom toku fenomenoloških razmatranja vidi svođenje Drugog na drugost stvari, na nešto spoljašnje i sekundarno u odnosu na transcendentarno Ja, čime se uspostavlja kontinuitet sa imperijalnom ontologijom klasične moderne. Ocenjujući da se konstitucija spoljašnjeg sveta ne može valjano obaviti na skicirani način, tj. ako se polazi jedino i isključivo od akta samosvesti, doktorand razloge ovog fenomenološkog neuspeha pronalazi u Huserlovim propustima da izvrši transcendentálnu redukciju Drugog i da redukuje i tematizuje prirodni jezik. Prema njegovoj interpretaciji, ono što je ključno za Huserlovo razumevanje Drugog jeste svođenje Drugog na *alter ego*, na nešto drugačije od našeg Ja i sapripadno spoljašnjem svetu, dakle, na puku drugost.

U II poglavlju, doktorand razmatra Hajdegerovo shvatanje Drugog u okviru fundamentalne analitike tubića. Struktura ovog dela disertacije je sledeća: „Situiranje pitanja o Drugom u projektu fundamentalne ontologije“ (68-77), „Subjekt kao tema analitike tubića“ (77-80), „Ideja sveta ili 'biće-u-svetu'“ (80-83), „'Priručnost' kao biće unutarstetskih stvari. Analiza okolnostetski“ (84-87), „Ekskurs o etimologiji reči 'biće'“ (88-92), „Svrhovitost i svetovnost sveta“ (92-95), „Prostornost sveta, bića-u-svetu i prostor“ (95-100), „Hajdeger o Drugom: biće-u-svetu kao sa-biće, sa-tubiće i samobiće; 'se'“ (101-112), „Drugi kao svakidašnje samobiće i Se“ (112-121). Autor disertacije pokazuje da je Hajdeger preuzeo Huserlov koncept redukcije, a njegovu ideju rekonstitucije ocenjuje kao originalnu. Prema njegovim nalazima, Hajdeger odnosu sa Drugim pristupa iz perspektive odnosa prema „priručnosti“, što za posledicu ima karakterističnu degradaciju, tj. svođenje Drugog na puko drugo. Pri tome, kandidat u svojoj interpretaciji potencira tezu da Hajdeger odnos sa Drugim tretira kao podvrstu odnosa sa opštošću ne-Ja, a ističe i to da je ovaj filozof zastupao ideju o boravku pored Drugog, umesto bliskosti sa Drugim.

U III poglavlju, doktorand razmatra – sebi najbliže – Levinasovo razumevanje Drugog, koje je atipično za poznú modernú. Razmatranje se sprovodi kroz sledeće odeljke: „Preliminarne odredbe“ (122-128), „Glavni sagovornici u ontologiji“ (128-135), „Inicijalna relacija“ (135-

138), „Odvajanje Ja od Drugog“ (138-150), „Licem u lice kao paradigma odnosa sa Drugim“ (150-154), „Drugi u govornoj relaciji“ (154-165), „Drugi i etička relacija“ (166-176) i „Drugi i mnoštvo“ (176-186). Autor objašnjava da se Levinasu može pripisati zasluga za raskid sa modernom tradicijom svođenja Drugog na drugo, zato što je ovaj filozof dokazao da odnos sa Drugim ima primat nad svim ostalim odnosima. Pri tome, doktorand ukazuje da je istu tezu pre Levinasa zastupao i Buber, ali ocenjuje da u njegovim delima ova teza nije dokazana na dovoljno precizan način. Levinas je u ovome uspeo, zahvaljujući svom nacrtu govorne relacije i razjašnjenju govornog prevashodstva Drugog u odnosu na drugo, što dolazi do snažnog izražaja u dijalektici izricanja i izrečenog, smatra mr Bratina. Autor disertacije objašnjava i to da kod Levinasa govorna relacija uvek implicira etičko držanje, ali mu zamera da iz ovog uvida nije izvukao sve bitne poente. Upravo u ovoj tački dolazi do izražaja delimično razmimoilaženje doktorandovih i Levinasovih shvatanja – mr Bratina smatra da je u svom naglašavanju etičkog karaktera govorne relacije, Levinas zanemario onu njenu dimenziju koja je od značaja za teorijsku filozofiju, a koja se tiče objašnjenja samosvesti. Smatrajući da je kod Levinasa izostao uvid o tome da su teorijsko i etičko saodređeni, autor se opredeljuje za ispitivanje zajedničkog porekla saznanja i moralnosti.

Predmet IV poglavlja je tumačenje Deridine reafirmacije tradicije svođenja Drugog na drugo. Ovo poglavlje je podeljeno na dva odeljka: „Drugi i semiologija“ (187-217) i „Drugi i nasilje“ (217-240). Eksplicirajući Deridin odnos prema Drugome, autor nastoji da pokaže da ovaj francuski filozof – u svojim reinterpetacijama nekih ključnih stavova Hegelove, Huserlove i Hajdegerove filozofije – baštini upravo Levinasove ideje, ali ih koristi u suprotne svrhe, zato što se vraća na staze tzv. imperijalne ontologije. Ovaj svojevrsan korak unazad, doktorand prepoznaje u svim poentama Deridine kritike Levinasa, a pre svega u davanju primata pitanju o biću i u potenciranju primata saznajnog nad etičkim momentom. On objašnjava da je nipodaštavajući odnos prema Drugome sadržan u Deridinoj kritici metafizike prisustva i fonocentrizma, kojom se iz načela proizvoljnosti lingvističkog znaka izvodi primat pisma nad glasom, kao i u neutemeljenom uvođenju pojma razluke (*différance*), kojim se, zapravo, nastavlja tradicija proterivanja transcendencije, onoga što se razlikuje i od subjektivne svesti i od spoljašnjeg sveta, iz filozofije. U ovom smislu, autor disertacije konstatuje i kritikuje Deridino priklanjanje modernoj tradiciji suprotstavljanja, što se kod francuskog filozofa

manifestuje u poimanju rata, odnosno, u uzdizanju nasilja na nivo univerzalnog metafizičkog principa.

U zaključnom delu, doktorand rezimira najvažnije rezultate svoje kritičke interpretacije filozofskih učenja reprezentativnih predstavnika pozne moderne, nastojeći da izoštri vlastito gledište o problemu Drugog. On objašnjava da je pogrešno tradicionalno shvatanje da je pitanje o biću – o tome zašto nešto, a ne ništa – primarno filozofsko pitanje, smatrajući da je temeljnije od njega pitanje o tome kako je moguća samosvest. Prema njegovom shvatanju, problem Drugog se može adekvatno rešiti samo ako se pre pitanja o biću ili postojanju (spoljašnjeg) sveta, zapitamo o uslovima konstitucije samosvesti, jer se jedino tada može otkriti to da se smisao Drugog ne sastoji u drugosti spoljašnjih stvari, već u iskonskom temelju same subjektivnosti. U ovom kontekstu, autor disertacije tvrdi da je odnos sa Drugim odnos svih mogućih odnosa, pronalazeći grešku objektivizma u nastojanju da se odnos prema opštosti ne-Ja nadredi ovom primarnom odnosu, koji i njega samog omogućava. Pri tome, poenta njegovog vlastitog gledišta o Drugome tiče se onoga što je nazvao refleksivnom regresijom stava Ja=Ja, a ona podrazumeva uvid da vlastitom Ja prethodi stanje kontinuiteta, stanje bez razlike između unutrašnjosti i spoljašnjosti, odnosno, nediferencirana dijada sa Drugim, iz koje se izlazi zaposedanjem jezika, i to zahvaljujući upravo jezičkom obraćanju Drugog. U tom smislu, doktorand zaključuje da Drugi stoji na početku svakog jastva.

5. Ostvareni rezultati i naučni doprinos disertacije

Prelazeći na ocenu ove doktorske disertacije, želimo najpre da konstatujemo da ona ispunjava sve standarde koji važe za ovu vrstu radova. Njene slabe strane tiču se doktorandovog spekulativnog stila filozofiranja i široko postavljene teme, što je za posledicu imalo nemogućnost da se u jednom ovakvom radu sasvim studiozno obrade svi relevantni aspekti izdvojenih filozofskih učenja, kako kada je reč o kontekstualizaciji problema kroz sagledavanje celine opusa četvorice filozofa, tako i kada su u pitanju razmatranja najznačajnijih diskusija o njima. Međutim, nesporno je to da je mr Bratina ne samo sistematski izložio istoriju jednog važnog problema u kontinentalnoj filozofiji XX veka, nego i da je formulisao neka originalna vlastita rešenja. Obe hipoteze od kojih je pošao u svom

istraživanju, doktorand je potvrdio valjanom filozofskom argumentacijom, čime je obogatio postojeća saznanja iz domena istorije savremene kontinentalne filozofije i filozofske teorije o Drugom. Njegova dva glavna rezultata u ovim oblastima su filozofsko objašnjenje kontinuiteta između klasične i pozne moderne, u pogledu marginalizacije Drugog, i teorijsko ekspliciranje uloge Drugog u utemeljenju samosvesti.

Pošto je autor disertacije nastojao da osnaži Levinasovo učenje o Drugom, smatramo da će ova studija biti od najveće koristi proučavaocima Levinasove filozofije. Međutim, kako sam Levinas nije sproveo detaljnu kritiku marginalizacije Drugog kod vodećih predstavnika pozne moderne, kao što su Husserl i Heidegger, ova disertacija ima i širi, prethodno naglašeni, istorijsko-filozofski značaj. Konačno, njen naučni doprinos tiče se i problemskih studija o filozofiji Drugoga, posebno u pogledu rasvetljavanja povezanosti koja postoji između etičkih i teorijskih aspekata uloge Drugog u odnosu na subjektivnost.

6. Zaključak

Na osnovu svega prethodno rečenog, a posebno uzimajući u obzir to da je u ovoj disertaciji dosledno sprovedena osnovna ideja-vodilja, koja je formulisana u odobrenoj prijavi teme, i ocenjujući da je reč o originalnom i samostalnom naučnom delu, zadovoljstvo nam je da Nastavno-naučnom veću predložimo da prihvati naše **pozitivno mišljenje o radu mr Borisa Bratine *Problem Drugog u poznoj moderni kao doktorskoj disertaciji***, kako bi se stekli uslovi za njenu javnu odbranu.

Beograd, 24.05.2012.

Dr Milanko Govedarica, docent Filozofskog fakulteta u Beogradu

Dr Drago Đurić, vanredni profesor Filozofskog fakulteta u Beogradu

Dr Ignjatije Midić, redovni profesor Bogoslovskog fakulteta u Beogradu

Dr Branko Romčević, docent Fakulteta bezbednosti u Beogradu

